

-เก้า-

ไอ้พีท...เป็นผู้ชายลึกลับและร่าเริงจนเกินเหตุ
อยู่กับผู้หญิงจะดี๊ดีและอารมณ์ดีเป็นพิเศษ
แต่มันก็ชอบบ่นว่าผู้หญิงชอบทำตัวมีปัญหา
แล้วผมก็ให้คำปรึกษามันไปในฐานะเพื่อนที่ดี
แต่เรื่องมันแย่ก็ตรงที่ผมดันแอบชอบมันนะสิ!

-พีท-

ไอ้แก้ว...เป็นคนที่ผมไม่ถูกชะตาตั้งแต่แรกเห็น
มันทั้งหยิ่ง ทั้งปากหมา มีดีก็แค่เรียนเก่งล่ะวะ
แต่ผมกับมันดันจับพลัดจับผลูมาอยู่กลุ่มเดียวกัน
อยู่ไปอยู่มาผมก็ดันไปสนิทกับมันที่สุดอีกต่างหาก
แต่เรื่องมันแย่ก็ตรงที่ผมรู้สึกว่ามันน่ารักขึ้นทุกวันนะสิ!

เขาจำได้ว่าผู้หญิงที่เรากำลัง 'คุยๆ อยู่' เรียนอยู่ชั้นไหน และคิดว่าบางทีเรนี้อาจไปล่ำลาหรือนัดเจอกับเธอก่อนเรียนจบก็ได้

ตอนนี้เลิกสอบได้สักพักแล้ว ภายในโรงเรียนแทบไม่มีนักเรียนเหลืออยู่เลย และมันเจียบมากจนเก้าอี้ไต่ยิบเสียงฝีเท้าของตัวเอง เขาเดินไปจนเกือบจะถึงที่หมาย แต่ตอนนั้นเอง! เก้าอี้ไต่ยิบเสียงอะระดังมาจากมุมตึก เหมือนคนกำลังจะมีเรื่องกัน เสียงนั้นทำให้เขาชะงักฝีเท้าด้วยความตกใจ

"กุขอโทษ! หนูไม่รู้สินี่หรือน้องเขาคุยกับมึงอยู่"

"ขอโทษจ้ะเหอ! มึงงายเกินไปหน่อยมั้ง"

"แต่หนูไม่รู้จริงๆ นี่หว่า กุขอโทษ"

เสียงของเรนดังสติเก้าอี้กลับมา เขารีบวิ่งเข้าไปดูเหตุการณ์ แล้วภาพตรงหน้าก็ทำให้เขาถึงกับตกใจจนสีหน้าซีดเผือดเมื่อเห็นว่ามึงนักเรียนชายกลุ่มหนึ่งกำลังรุมซ้อมเพื่อนของเขา

ใบหน้าของเรนบอบช้ำ มุมปากมีเลือดซึม ชูดนักเรียนมอมแมม และถูกผู้ชายร่างโตกระซากคอเสื้อโดยมีผู้ชายอีกคนที่น่าจะเป็นหัวหน้ากลุ่มยื่นกอดตอกมองผลงานอย่างพอกพอกใจ

นี่มันจะมากเกินไปแล้วนะ ทำไมต้องทำร้ายกันขนาดนี้!

"เฮ้ย! พวกมึงหยุดนะ!"

เก้าอี้ไต่ยิบเหมือนไม่กลัวตาย แต่เห็นสภาพเพื่อนแล้วเขาก็ทนนิ่งเฉยต่อไปไม่ได้ และลื่นเสียงนั้นคนทั้งกลุ่มก็หันมามองเก้าอี้ไต่ยิบโดยเฉพาะคนที่เป็หัวหน้ากลุ่มอย่าง 'พีท' หมอนั่นเหยียดยิ้มที่มุมปาก สายตาที่มองมาก็เอาเรื่องจนเก้าอี้ไต่ยิบกลัวอย่างบอกไม่ถูก แต่เขายังพยายามทำใจดีสู้เสื่อ

มาถึงขั้นนี้แล้วเขาจะซี้ซลาดวิ่งหนีได้ยังไง

"รุมซ้อมคนคนเดียว...ไม่หมาหมูไปหน่อยเหอวะ!"

ปากมุกไปไวกว่าความคิดเสมอ พอตะโกนออกไปแล้วทำให้คนกลุ่มนั้นตาลุกวาว เก้าอี้ไต่ยิบถอยหลังไปหนึ่งก้าวแล้วลื่นน้ำลายฝืดๆ ลงคอเพราะกลัวว่าพวกมันจะเปลี่ยนเป้าหมายมารุมตีเขาแทน

ถ้าไม่ติดว่าอยากช่วยเรน เขาคงรีบวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิตไปแล้วเพราะ

พวกมันคิดว่าตัวเองบ้านรวยแล้วจะทำอะไรก็ได้หรือไง!

"เจ็บสิวะ" เรนบอกเสียงเบาขณะซัดปากไปด้วย

"ไปแจ้งความดีมัยวะ มันกล้าทำกับมึงขนาดนี้ เดี่ยวก็มารุมมึงอีก"

"ไปแจ้งความแล้วจะทำอะไรมันได้วะ พ่อมันรวยจะตาย เดี่ยวก็ประกันตัวมันออกมาอยู่ดี ขึ้นมันรู้ว่ากูไปแจ้งความ รอบหน้ามันฝากกูแน่" เรนบอกพลางเข็ดเลือดออกจากมุมปาก

"มึงนี่หงอมันมากนะเนี่ย"

"เออๆ ช่างกูเหอะ แต่ถ้ากูเล็กยุ่งกับน้อง 'มินต์' มันก็คงไม่มายุ่งกับกูแล้วล่ะ" เรนบอก

ความจริงเรณก็รู้ว่าตัวเองผิดที่ดันไปยุ่งกับเด็กของพี่ทก่อน แต่เขาไม่เคยรู้เลยว่ามินต์คุยกับพี่ทอยู่ก่อนแล้ว ถ้าเขารู้...ไม่มีทางที่เขาจะคิดสั้นไปยุ่งกับเด็กของพี่ทแน่ คนในโรงเรียนนี้ต่างก็รู้ดีกันทั้งนั้นว่าถ้าอยากมีชีวิตดีๆ และอนาคตที่สวยงามก็อย่าไปขวางทางคนในกลุ่มพี่ทเด็ดขาด

"ตามใจมึงแล้วกัน แล้วสภาพมึงเป็นแบบนี้จะไปแตกปึง่างกับพวกกูได้มัยวะ"

"ปึง่างเอาไว้ก่อนได้มัย ตอนนี้มึงพากูไปหาหมอก่อน เลือดกูไหลจะหมดตัวแล้วเนี่ย"

เก้าส่ายหัวที่เรณยังมีอารมณ์มาพูดเล่นได้อยู่ได้ แต่ก็ดีแล้วล่ะที่เรณเป็นคนไม่คิดมากหรือเจ้าคิดเจ้าแค้น ไม่อย่างนั้นเรณก็คงไม่แคล้วมีเรื่องกับพี่ทจนตายกันไปข้างหนึ่งแน่!

เวลาผ่านไป...

คณะวิศวกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัย N

แม้ว่ามหาวิทยาลัยจะยังไม่เปิดภาคเรียน แต่พวกรุ่นพี่ปีสองก็นัดให้น้องปีหนึ่งมาทำกิจกรรมเพื่อกระชับความสัมพันธ์กันก่อน วันนี้เข้ามามหาวิทยาลัยตั้งแต่เช้า พอเขาลงจากรถเมล์ก็เดินตามเสียงตึกกลองและเสียง

ร้องเพลงไปจนถึงหน้าคณะ แล้วเงยหน้ามองป้ายที่ติดอยู่กับตัวตึก

เก้าอี้มออย่างยินดีที่สามารถสอบเข้าเรียนที่นี่ได้ตามความคาดหวังของครอบครัว แถมยังมีคะแนนอยู่ในอันดับต้นๆ เสียด้วย สร้างความภาคภูมิใจให้กับเขาและครอบครัวเป็นอย่างมาก

พอนึกถึงการสอบแล้วเก้าอี้รู้สึกที่ตัวเองโชคดีไม่น้อย เพราะหลังจากมีเรื่องกับพวกพีทและเหมือนจะโดนพวกนั้นหมายหัวเอาไว้ เขาก็กลัวว่าชีวิตจะไม่สงบสุขหรือไม่ก็ถูกพวกนั้นตามราวี่ไม่เลิก แต่ยั้งดีที่พอมีเรื่องต่างฝ่ายก็ต่างยุ่งกับเรื่องเรียนต่อมหาวิทยาลัยทำให้พีทเองก็ไม่มีเวลามาหาเรื่องเขา

ถึงตอนเรียนมัธยมพีทจะเป็นเด็กเกเรที่มีเรื่องไม่เว้นแต่ละวัน ทว่าบ้านพีทก็ฐานะดีมาก พ่อของพีทไม่มีทางปล่อยให้ลูกชายเพียงคนเดียวเขาแต่เกเรจนไม่มีเวลาหาที่เรียนต่อหรือ

"เฮ้! นายๆ"

เสียงเรียกมาพร้อมกับการสะกิดทำให้เก้าอี้หันไปมองผู้ชายคนหนึ่งที่อยู่รุ่นราวคราวเดียวกัน แต่งตัวด้วยชุดไปรเวตเหมือนกัน เก้าอี้เดาในใจว่าหมอนี่น่าจะเป็นเพื่อนร่วมคณะ

"มีอะไรหรือเปล่า"

"นายเป็นเด็กปีหนึ่งคณะวิศวะ เหมือนกันใช่ไหม เราชื่อ 'จูน' นะ นายชื่ออะไร" จูนแนะนำตัวเองด้วยสีหน้ายิ้มแย้มและเป็นมิตรจนเก้าอี้ต้องฝืนยิ้มตอบ แม้จะรู้สึกว่าจูนเป็นคนแปลกๆ ก็ตาม

คนอะไรมันจะเป็นมิตรเบอร์นี้นี่!

"เก้าอี้"

"ก้าวหน้าอะไรแบบนี้ล่ะหรือ ชื่อนายเป็นมงคลดีนะ"

"เก้าอี้...เลขเก้าต่างหาก แล้วชื่อจูนนี่อะไร จูนสติหรือ"

"กวนตีนกูเหมือนกันนะมึงเนี่ย"

เก้าอี้ถึงกับเหวอเพราะคุยกันไม่ถึงสองนาทีจูนก็เปลี่ยนสรรพนามมาเป็น 'กูกับมึง' เหมือนสนิทกันมาก แต่จูนก็ทำเหมือนมองไม่เห็นแล้วกอดคอเก้าอี้

เดินเข้าไปในคณะอย่างหน้าตาเฉย แถมยังชวนคุยไปเรื่อยราวกับว่าทั้งสองเป็นเพื่อนกันมานานเป็นปี่อย่างนั้นแหละ แม้จะยังงงๆ แต่แกก็เอออวยอมเดินไปกับจูน เพราะอีกฝ่ายเป็นเพื่อนร่วมคณะ ผูกมิตรไว้ก็น่าจะดีกว่าสร้างศัตรู ยิ่งไงก็ต้องเรียนด้วยกันตั้งสี่ปี

บริเวณใต้ตึกคณะเต็มไปด้วยความคึกคัก มีรุ่นพี่ปีสองมารอด้อนรับเสียงร้องเพลงและเสียงตีกลองดังสนั่นเหมือนอยู่ในงานกีฬาสี มีรุ่นพี่กลุ่มหนึ่งรวมตัวกันเต้นประกอบเพลงสันตนาการต่างๆ ด้วยความสนุกสนานอย่างกับคนเมา จูนจึงชักชวนให้แกดูแล้ววิพากษ์วิจารณ์ด้วยความขบขัน

ทั้งสองคนยืนคุยกันไม่นานก็รู้สึกสนิทกันมากขึ้น จูนเป็นคนคุยสนุก เฮฮา แถมยังเล่าเรื่องตัวเองให้ฟังจนแกได้รู้ว่าจูนมาจากจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ เขาหอพักอยู่ใกล้ๆ มหาวิทยาลัยกับเพื่อนอีกคนซึ่งมาจากโรงเรียนเดียวกัน ชื่อ 'คิง' แต่คิงเรียนมหาวิทยาลัยใกล้ๆ กัน ไม่ใช่มหาวิทยาลัยนี้

"มึงเห็นไอ้คนหน้าหล่อๆ ที่มันยืนอยู่คนเดียวนั่นปะวะ"

จูนถามขณะกำลังจะเดินตามรุ่นพี่ไปเอาป้ายชื่อที่โต๊ะลงทะเบียน แกจึงมองตามสายตาจูนไปยังผู้ชายคนหนึ่งที่ยืนเด่นอยู่คนเดียว นอกจากจะตัวสูงแล้วเขายังหน้าตาดีมากด้วย

"ลูกครึ่งประเทศอะไรวะ จมูกโตงขนาดนั้น"

"มันก็ได้ยืนอยู่คนเดียววะ เห็นมีรุ่นพี่คุยด้วยตั้งสองสามคน"

"เออ! นั่นแหละ!" จูนทำเสียงหงุดหงิดเล็กน้อยที่แกขัดจังหวะการแสดงความคิดเห็น "หนุ่มลูกครึ่งแถมหน้าตาดีแบบนี้เราต้องไปทำความรู้จักเอาไว้นะ ถ้าตีชู้กับมันได้ อนาคตเราจะสบาย"

"ยังไงวะ"

"ก็มึงดูดี วันแรกรุ่นพี่ก็รุมล้อมมันซะขนาดนั้นแล้ว"

"จุมแล้วไงวะ"

"แสดงว่ารุ่นพี่เอ็นดูมันไง มีรุ่นพี่เอ็นดูก็จะได้รับการอำนวยความสะดวกต่างๆ นานา"

ว่าจบจูนก็ลากแขนแกเดินไปหาเป้าหมายอย่างไม่รอความคิดเห็นจาก

